

Fra El Gounas aflukkede marina til Cairos kaotiske menneskemylder passer egypterne godt på turisterne

Kombinationen af resort- og storbyferie gav et indblik i et Egypten, der byder turister velkomne med åbne arme – og hvor samtlige fordomme om nærgående gadesælgere og tyveknægte blev gjort til skamme.

CAMILLA EGEBOG MØLLER

Den rustne Toyota Landcruiser drøner gennem ørkenen, hvor høje sandbanker tårner sig op foran os. Chaufføren kender området som sin egen bukselomme; han har kørt i pendulfart mellem Hurghada og beduinlandsbyen i årevis. De guld bjergkæder minder om et månelandskab, hvis det da ikke var for plastikposerne, der flyver rundt i vinden. Passagererne forsøger grinende at finde et fast holdepunkt, for der er ingen håndtag i jeepen, som drøner over sandbankerne i fuld fart.

Vi når sikkert frem til beduinlandsbyen, der virker som en slags kulisser, men som efter sigende er hjem for ca. 100 indbyggere. Der bages brød over åben ild, sælges cigaretter og te hos købmanden, og nogle turister har travlt med at tage selfies på kamelryg. Det skal vi ikke nyde noget af. Vi begiver os i stedet mod en bjergtop for at se den begyndende solnedgang.

På vej tilbage mod civilisationen stopper chaufføren bilen og opfordrer os til at forcere en bjergryg med anseelige mængder tungt ørken-sand, netop som solen går ned i horisonten. Der er komplet stille for en stund og ingen mennesker i miles omkreds, og jeepen er pludselig kun en hvid prik i sandet nede i dalen.

I det fjerne kan man skimte et beduintelt, hvor der ifølge vores guide bor en nomadefamilie helt for sig selv. Resten af turen foregår i samme hæsblesende tempo, men nu med dybrøde nuancer på himlen og lidt bedre styr på balancen.

En isbod bliver til 10 hoteller

Hurghada er kendt for konstant blæsevej, og i El Gouna lidt nord for den kendte turistby udnyttes vinden især til kitesurfing. Det Røde Hav er dog også kendt for sublim dykning, og denne morgen står på snorkeltur ved et koralrev et stykke ud for kysten. Der går dog løse rygter om, hvorvidt den heftige vind vil aflyse sejlturen, men blæsevejret viser sig tværtimod at være til vores fordel.

»Vi blev nødt til at skaffe en større båd grundet blæsten – det håber jeg ikke, I har noget imod,« udbryder Didier Lambrecht med et smørret grin og peger mod en enorm yacht, der ligger fortøjet i marinaen blandt en række andre enorme skibe i millionklassen. Den belgiske hotelejer har lånt yachten af en ven, som vi andre ville låne sukker af naboen.

For 40 år siden fandtes her hverken luksus-yachts, butikker eller hoteller: El Gouna er ligesom resten af Hurghada skudt op af ørkensandet på få årtier, og familien Lambrecht fra Belgien

fik øjnene op for det uudnyttede potentiale: Det startede med en isbod i slutningen af firserne, og i dag driver tre generationer af familien 10 hoteller langs Det Røde Hav.

Vi træder måbende ombord på den 133 fod store yacht og bydes velkommen af besætningen med forfriskende lemonade – 40 m flydende luksus fordelt på tre etager udforskes ivrigt: Der er frit valg mellem bar, lounge og tilmed en jacuzzi på øverste dæk, selv om vi foretrækker det turkisblå hav.

Ombord er også Cecile Lambrecht, der er mor til de tre brødre Didier, Pascal og Christophe. Hun er en rank kvinde, som konsekvent starter dagen med en halv times svømning. Det er over 35 år siden, hun flyttede til Egypten med sin familie, og hun arbejder stadig i en alder af 80 år.

»Jeg ser ingen grund til at stoppe, så længe jeg føler mig frisk i hovedet og kroppen. Det er et familieforetagende, hvor vi arbejder tæt sammen i tre generationer,« fortæller hun smilende og fortsætter:

»Rigtig mange tror, at Egypten er et farligt land, indtil de rent faktisk oplever det med egne øjne – så vender de sørme tilbage igen og igen.«

Koraller med livsbekræftende farver

Når chancen byder sig, skal Cecile Lambrecht naturligvis med på snorkeltur, og indtil coronas indtog dykkede hun stadig med iltflaske som 77-årig.

»Mange bliver overraskede over snorklingen her, og jeg har hele tiden sagt, at vandet er klarere end i Maldiverne. Jeg elsker at snorkle med delfiner, især når de har unger. Men man skal respektere dem og holde afstand – de kan bedst lide, at man svømmer ved siden af flokken.«

Cecile Lambrecht skifter til en rød badedragt og spytter rutineret i sin dykkermaske for at holde duggen ude. Loungemusikken på agterdækket blander sig med bølgeskvulpene, og det første hold tager plads i gummibåden med snorkelsæt og svømmefødder.

Den yngste søn, Christophe Lambrecht, fører an, og undervandsverdenen åbenbarer sig med en utrolig sigtbarhed. Efter et par minutter forvildes vi ind i en sølvskinnende fiskestimer, der panikslagent forsøger at undgå de større fisk, som jager dem. Et par enhjørningefisk med horn i panden glør nysgerrigt på de underlige skabninger, der betragter dem oppefra.

Det er en lettelse at se, at koralrevet har bevaret sine klare farver og dermed ikke er døde. Der er kæmpemuslinger med bølgede, lilla åbninger, og et enkelt søpindsvin advarer os med sine sorte pigge.

Rigtig mange tror, at Egypten er et farligt land, indtil de rent faktisk oplever det med egne øjne – så vender de sørme tilbage igen og igen.

Cecile Lambrecht, dykker og hotelejer

Pludselig peger Christophe Lambrecht mod et mindre rev, hvor et par kløvnefisk titter frem blandt en sønemesones dansende tentakler. Der er lavvandet og heftig strøm, så vi må suge maven ind for ikke at ramme det skrøbelige koralrev.

Efter en times snorkeltur blandt papegøjefisk, store fiskestimer og farverigt koralrev må jeg give Cecile Lambrecht ret i, at Det Røde Hav er blandt verdens bedste snorkelsteder.

Fra all inclusive til storbykaos

450 km nordpå findes et anderledes Egypten, langt fra identiske resorter, velordnede havnepromenader og bevogtede porte til turisternes paradys. *All inclusive*-armbåndet klippes af, og Cairos kaos åbenbarer sig. Hovedstaden inklusive forstæder har ca. 20 mio. indbyggere, og øen Zamalek, der ligger midt på Nilen, udgør byens internationale kvarter.

Et par unge kvinder giver generøst en flaske vand og en bid mad til en hjemløs mand, der har slået sig ned under en af broerne. En skraldemand har fundet et stort firben, som han grinende holder i halen og viser frem, og samtidig gør en midaldrende herre klar til at bede på sit tæppe.

At begive sig ud i gaderne som vestlig kvinde viser sig at være ganske trygt – bortset fra den konstante trafik af dyttende motorcykler, scootere, biler og busser i høj fart. Flere steder går man ude på selve vejbanen, og bilerne kommer uhyggeligt tæt på.

Tricket er tilsyneladende at få øjenkontakt med personen bag rattet, fortæller guiden George Boshra, da jeg møder ham dagen efter. Han er 41 år og har boet i Cairo hele sit liv, men medgiver, at trafikken også kan være en stressfaktor selv for de lokale.

»Man beder lige en ekstra gang for sit liv, hver gang man bevæger sig ud i trafikken,« erklærer han med et grin, da vi tager plads i en bil.

Vores chauffør dytter sig utålmodigt gennem kaosset ved broen over Nilen, og kort efter befinder vi os på en sekssporet motorvej med alt fra overlæssede pickuptrucks til propfyldte minibusser.

»Regeringen har investeret massivt i infrastrukturen de sidste par år, og mange veje i Cairo er blevet udvidet for at lette den tunge trafik og kødannelser ved f.eks. uheld.«

Det ambitiøse projekt betyder også, at flere bygninger langs motorvejen er blevet revet ned til fordel for bredere veje, og tusindvis af indbyggere har været nødsaget til at flytte – men det er en helt anden historie.

TUREN TIL EGYPTEN

Transport: Sunweb og flere andre danske charerselskaber tilbyder ugentlige fly fra Aarhus og Kastrup til Hurghada. Flyvetiden er ca. fem timer. Fra Hurghada kan man tage på endagstur til Luxor og bus (ca. syv timer) eller indenrigsfly (ca. en time) til Cairo.

Overnatning: Three Corners Ocean View i El Gouna er et godt bud, hvis man vil på all inclusive uden høj musik og smagløs buffetmad. Hotellet er for gæster over 16 år. I Cairo kan man overveje Golden Tulip på øen Zamalek lige ud til Nilen.

Spisested: Prøv den veganske restaurant "Nicole's Greenhouse" i El Gouna, som serverer plantebaserede retter og er smukt indrettet med genbrugsmøbler og jungleplanter – og hvor selv inkarnerede kødspisere overgiver sig til stedets lasagne, meze eller thai-curry med cocktails til.

Den 40 meter lange yacht udforskes på samtlige dæk. Fotos: Camilla Egeborg Møller

I Egypten kan alt transporteres med cykel, hest, æsel eller bil. Her en ung fyr, der ubesværet cykler med fladbrød.

Ahmed Soliman fremviser stolt restaurant Abu Tareks rekord i verdens største portion koshari på 8 tons.

En stor gruppe skolebørn har netop fået fri og kan løbe glade rundt i Cairos gader.

► Tunge kalksten set fra et ydmygt perspektiv

Lidt uden for centrum kører hestevogne læsset med vandmeloner, og en mand transporterer ubesværet et velvokset får på æselryg. Efter en halv times kørsel når vi et af de mange checkpoints og skal vise billet.

»De fleste kender Giza-pyramiderne, men Saqqara er i mine øjne langt mere interessant. Her laves der stadig udgravninger, og man opdagede nogle grave for få måneder siden,« fortæller George Bashra fra forsædet.

Han tilføjer, at når man som guide har set pyramiderne over tusind gange i sit liv, er det hverdag. Alligevel beretter han indlevende om de kendte faraoer, som herskede i det nye kongerige, bl.a. Tutankhamun, Ramses 2. og Hatshepsut.

Vi træder ud af bilen i den bagende formiddagssol og begiver os hen mod, hvad der efter sigende er verdens ældste pyramide: Djoser-pyramiden, som er 60 m høj og blev opført ca. 2.700 f.v.t. af den højtstående arkitekt Imhotep, der også var kong Djosers læge.

»Alle pyramiderne i området er bygget under det tredje og fjerde dynasti. Grunden til, at pyramiden har trin, er, så Djoser efter sin genopstandelse ville træde op i himlen for at forenes med solguden Ra.«

Da vi går rundt om pyramiden, fortæller George Bashra, at det angiveligt er en skrøne, at man brugte slaver til byggeriet – videnskabelige fund peger på, at det var helt almindelige håndværkere, som fik løn for at transportere tonsvis af kalksten til pyramiderne. Meget peger dog også på, at de under alle omstændigheder har arbejdet under barske forhold.

Ved Giza-pyramiderne er der ganske rigtigt mere postyr og langt flere turister. Det er imponerende at se bygningsværkerne tæt på og fra en mere ydmyg vinkel. Man får et helt andet perspektiv på de enorme kalksten på op til 2,5 tons, der er blevet slæbt gennem ørkensandet, når man står for foden af pyramiden og drejer nakken af led.

»Indtil Eiffeltårnet blev indviet i 1889, var Khufu-pyramiden verdens højeste bygning – den har med tiden mistet lidt af toppen, men måler i dag 139 m. Den er stadig langt højere end f.eks. Frihedsgudinden,« siger George Bashra en smule ærefrygtigt.

Efterfølgende er det tid til en pause, og George Bashra kender en god café med den populære myntete. Han lægger guiderollen lidt fra sig, da vi tager plads under markisen, viser billeder af sin rottweiler Cæsar og fortæller, at hans søster for nylig er flyttet til USA. Faderen døde, da George Bashra var otte år, og han føler derfor et ansvar for at blive hjemme og tage sig af sin aldrende mor.

»Jeg har kun et par ugers ferie om året, og mit foretrukne feriested er Sharm el-Sheikh, hvor jeg startede med at arbejde som guide for 16 år siden. Der kan jeg virkelig slappe af,« siger han og rører gavmilde mængder sukker ud i teen.

Fire etager med nationalretten

Man har efter sigende ikke rigtig været i Cairo, før man har lagt vejen forbi den populære restaurant Abou Tarek, som har én ret på menukortet: Koshari. Indehaveren begyndte at sælge Egyptens vegetariske nationalret fra en vogn på gaden i 1950'erne, og i dag strækker foretagendet sig over fire etager med marmorvægge, lysekroner, grønt neonlys og et stort akvarium. Til frokost er der flest forretningsmænd og par, mens enkelte andre turister har fundet vej hertil.

En tjener henviser os til et bord ved vinduet, hvor præsident al-Sisi stirrer på os fra en af de mange bannere og plakater, der er plastret op overalt i Cairo.

Tjeneren hedder Ahmed Soliman og demonstrerer effektivt, hvordan retten skal mikses korrekt. Tallerkenen består af makaroni, ris, linser og kikærter, hvor der tilføjes ristede løg, tomatsovs og chili fra sølvkander, der leder tankerne hen på Aladdins lampe.

»Så blander du det hele grundigt sammen, og voila – det er noget af det bedste, du kommer til at smage i dit liv,« siger han med et grin og haster videre iført mundbind og hårbret.

Jeg er oprigtigt overrasket over, hvor godt egyptisk bixsemad kan smage. En pudsig sammensætning, men nu forstår jeg, hvorfor restauranten kun behøver at servere denne ene ret. Ahmed Soliman vender ilende tilbage med et

Solens sidste stråler rammer ørkenen nær Hurghada.

Guiden George Bashra foran verdens formentlig ældste pyramide, Djoser-pyramiden.

Kamelerne er pyntet for turisterne og tager et hvil fra rideturene.

indrammet billede, han kortvarigt har snuppet ned fra væggen. Det er en Guinness verdensrekord, som hænger blandt flere udklippede artikler om restauranten.

»10 af vores kokke knoklede for at tilberede 8 tons koshari, som blev spist af over 14.000 mennesker. Jeg arbejdede her ikke dengang, men vi er meget stolte af rekorden,« siger han.

Efterslæbet af revolutionen

Godt mætte begiver vi os ud på den ikoniske Tahrir-plads, hvor det egyptiske flag blafrer i vinden, og infernoet af dyttende biler udgør det konstante lydtæppe. For egypterne findes der et før og efter den 25. januar 2011, hvor en revolution brød ud.

»Man må kalde det oprør, revolution eller protester – så længe man ikke kalder det "forår", for det var alt andet end dét,« siger George Bashra med alvor i stemmen.

Om morgenen den januardag ledte han en

gruppe britiske turister på et krydstogt på Nilen, intetanende om, hvad det ulmende oprør ville resultere i. Efter 18 dages protester og gadekampe forlod Mubarak posten efter 30 år, og de følgende år var præget af usikkerhed.

»Vi levede i et mareridt, og desværre hænger det ry stadig som et mørkt tæppe over os. Egypten er et trygt og sikkert land – især for turister, som vi passer ekstra godt på.«

Jeg takker min guide mange gange, og hans pointe understreges senere, hvor jeg tager et hvil på en trappesten.

En ung mand kommer straks hen og spørger, om jeg er okay. Kort efter løber nogle skolebørn i uniformer forbi og råber i kor:

»Hello, how are you?«

Svaret er, at jeg føler mig ganske tryk i Cairos menneskemylder. Egyptens hovedstad må være det afrikanske kontinentens pendant til byen, der aldrig sover, og selv i mørke kan man sagtens bevæge sig rundt i gaderne. ■

Regeringen har investeret massivt i infrastrukturen de sidste par år, og mange veje i Cairo er blevet udvidet for at lette den tunge trafik og kødannelser ved f.eks. uheld.

George Boshra, lokal guide